

PERE A. SERRA, PRESIDENT DEL GRUP SERRA

Text: MIQUEL PAYERAS / Fotos: JOAN CELIÀ

"A les institucions, els fa por el 'Balears'"

Pere A. Serra (Sóller, 1928) és el president del grup que porta el seu nom i que és propietari, entre d'altres periòdics, televisions i ràdios, del 'Diari de Balears', que aquest 1 de maig compleix el seu primer aniversari.

Pere A. Serra és una persona que, com tots els homes de les seves característiques, difícilment deixa indiferent. Porta, resignadament, una llegenda —que ell desmenteix— que assegura que és una mena de poder fàctic que controla el món polític. Si-gui o no cert, no hi ha cap dubte que controla un grup multimèdia d'empreses de comunicació sense parió.

Començà la seva carrera com a periodista als quinze anys en el setmanari *Sóller* i, posteriorment, passà de redactor al diari *Balears*, capçalera de l'antic Movimiento. Es va fer editor, va publicar un setmanari esportiu, va tenir una editorial i l'any 1974 comprà el diari *Última Hora*, aleshores un diari que sortia l'horabaixa, dedicat sobretot al món de l'espectacle i que tenia poca difusió. A poc a poc el convertí en el més venut de les Balears i avui és la nau capitana del Grup Serra.

A principis dels 80 adquireix el *Balears* —que pertanyia a la desapareguda Cadena de Mitjans de Comunicació Social de l'Estat—, i també compra emissores de ràdio, entra a Antena 3 i aconsegueix que aquesta televisió li permeti de fer una desconexió diària que emet amb el nom d'Antena 3-Mallorca. El passat novembre va comprar una televisió local i la convertí en *Tele Nova*, que si bé només és de Palma, és rebuda per tot Mallorca. A més, és propietari del setmanari local on s'inicià —el *Sóller*—, d'un diari en anglès, el *Majorca Daily Bulletin*, i d'un setmanari en alemany, el *Mallorca Magazine*. Tot això conforma el Grup Serra. Però la seva decisió segurament més espectacular va ser con-

vertir aquell diari nascut en el si del Movimiento Nacional, el *Balears*, en el primer diari en català de la història de les Balears. Naixia així el *Diari de Balears* que aquesta setmana compleix el seu primer aniversari.

—Per què decideix, ara fa un any, fer aquesta passa que tant li havien demanat diversos sectors socials?

—Perquè vaig considerar que havia arribat el moment socialment oportú. Vaig pensar que tenint present la realitat del català en el si de la societat, havia arribat l'hora, que aquesta mateixa societat demandava un diari en català. És ver que sempre m'hi havia negat. De fet, ja ho he dit altres vegades, ningú no m'ho havia ofert mai. Bé, arribat el moment, vaig prendre la decisió d'afrontar el risc jo tot sol... i he de reconèixer que em vaig equivocar bastant.

—Per què?

—Perquè creia que la demanda social era molt més important del que després ha estat en la realitat.

—Li sap greu, ara, haver pres aquella decisió?

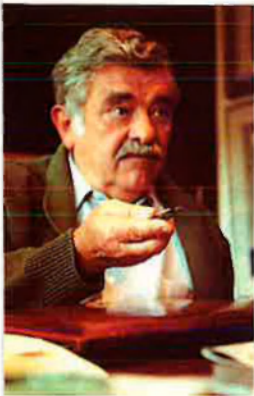
—No, no... A veure, el que dic és que em vaig equivocar a l'hora de pensar com podria anar. Però no,

no em sap greu. És més, ho tornaria a fer encara que sapigués els resultats. El que passa és que, també és ver, que no sé quant de temps podré aguantar.

—De què depèn?

—Home, que el grup, que és fort i poderós, ho pugui aguantar. El grup és com un vaixell. Si una de les empreses —sigui el *Diari de Balears* o una altra—

"Hi ha moltíssima gent que està convençuda que el 'Diari de Balears' el paga el govern o en Jordi Pujol, o en Tòfol Soler —que no sé d'on—... El fet és que no hi ha cap ajuda."

fes ešcorar el vaixell, hauria de prendre una decisió.

—*Es un cost massa alt?*

—Sí, però ja li dic que de moment es pot aguantar. Mentre pugui seguir, seguirem, perquè per a mi és molt més important l'enorme sacrifici de feina que fan tots els professionals del *Balears*, molt per damunt de la importància del cost econòmic, tot i que aquest, evidentment, hi és.

—*Se sent decebut?*

—Em sent decebut de les institucions. Totes tenen molta por d'aquest diari... No sé, el veuen com si fos un fill del dimoni, els fa por. Per què? No ho sé, però els fa por.

—*Curiosament, però, molta gent està convençuda que les institucions li aboquen grans quantitats de doblers per aquest diari.*

—(Rialles) Sí, sí que és ver, hi ha molta, moltíssima gent que està convençuda que aquest diari el paga el

govern o en Pujol, o en Tòfol Soler

—que no sé d'on—... El fet és que no hi ha cap ajuda. Ni tan sols he aconseguit que es fes una llei d'ajuda a la premsa en català, com existeix a Catalunya. Jo no vull cap tracte de favor. El que m'agradaria és que hi hagués un sistema clar d'ajudes a tota la premsa en català.

—*O sigui de tots aquests rumors...*

—Res de res. Miri, li seré clar: si em vengués una institució a donar-me 50 milions per al *Balears* li diria que no els vull. Per què m'han de donar a mi una ajuda i als altres no? Les ajudes han de tenir una lògica.

—*Un sistema.*

—Exacte. Però no hi és. Tanta normalització lingüística i tanta punyeta i l'únic que fan és treure mitja pàgina, en un diari de Palma, que ningú no llegeix.

—*Tornem a la resposta social.*

—Hi ha sectors que presumeixen molt de mallorquinisme i... Nosaltres oferirem als mestres de Mallorca —que suposadament ha de ser un sector interessat— un descompte del 50%, i només una mitja dotzena hi va respondre. Per aquí hi ha el meu primer error: creure que hi havia prou demanda social, i encara no hi és. Hi serà, però encara no. El segon error va ser pensar que les institucions crearien aquest sistema d'ajudes de què parlàvem abans, i no ho han fet. Però bé, això vol dir que cal fer la feina amb més intensitat i més sacrifici.

—*Un mercat estret.*

—Que hem d'eixamplar i ja hi treballem. Hem de donar les gràcies als 4.000 o 5.000 lectors diaris i als 1.500 subscriptors que tenim... això és fabulós. Però supòs que tothom entén que per si sol no seria possible aguantar. Si aguantam és perquè el Grup s'ho pot permetre.

—*Però se'n sent orgullós, periodísticament i fins i tot empresarialment?*

—Periodísticament me'n sent molt i molt orgullós. Empresarialment... crec que de qualsevol negoci que no dona beneficis, un empresari no se'n pot sentir orgullós, perquè l'empresa està feta per deixar beneficis.

—*En un moment en què les empreses mallorquines de comunicació han caigut en mans de grups de fora...*

—Totes.

—*...i l'única que es manté és la seva, el Grup Serra.*

—Però si els mallorquins així ho volen, per què no ho han de tenir així?

—*...també és ver, però li ho deia perquè crec que això li ha de reportar un cert orgull de mantenir el segell de mallorquinisme.*

—Jo no en visc, de l'orgull. Una empresa és una empresa i al cap de l'any ha de donar beneficis. Si no, se'n va a fer punyetes. De l'orgull, no se'n viu, no...

—*"Els mallorquins així ho volen..."*, ha dit. És, potser, un lament per la pèrdua d'identitat?

—Jo desitjaria que els mallorquins tenguéssim un major sentiment de mallorquinitat. Que estimem el que tenim, aquesta illa, on hem nascut, que és la nostra arrel, però... Hi ha una cosa molt curiosa. Els quatre o cinc empresaris més importants d'aquesta illa —turístics, naturalment— no inverteixen ni una sola pesseta aquí. Se'n van a invertir a fora. No solament no inverteixen aquí, sinó que no fan res per aquesta illa. Li contaré una anècdota. Fa poc li ho comentava, això, a una autoritat i ell em respongué: sí, n'hi ha un que ha fet una plaça... però perquè així no li tapen la vista.

No fan res. Res. Potser per això són empresaris perfectes. No són fills de Mallorca, són fills del món i potser per això guanyen els doblers a poalades. I a més, tenen ajudes de les institucions, com posar-los un hospital a quinze quilòmetres d'allà on tenen els seus negocis... això és molt fort!

—*Tornem a la comunicació. Sis mesos després d'haver creat el Balears, vostè llança Tele Nova, una televisió local. Què cerca amb aquesta expansió constant, per què afronta tants riscos?*

—Sí, és ver... Miri, el Grup és com un ventall format de diverses parts i és prou que n'hi falti una perquè no venti bé. En el nostre Grup faltava una televisió en català. Teníem una societat de publicitat, un diari en anglès, una publicació en alemany, un diari en castellà, un altre en català, una televisió —encara que emetí poc— en castellà, sis emissores de ràdio... Què li faltava? Evident: una televisió en català.

"Em sent decebut de les institucions. Totes tenen molta por d'aquest diari... No sé, el veuen com si fos un fill del dimoni, els fa por. Per què? No ho sé, però els fa por..."

Ara tenim el que volíem.

Ara bé, com he dit abans: que això no va bé i hi ha alguna part que no funciona? Mala sort. Mentre el vaixell ho pugui aguantar no passarà res. Mentre ho pugui aguantar.

—Hi ha espai per dues televisions locals a Palma, com hi ha ara, sobretot tenint present que són *quelcom més que televisions locals, perquè es reben arreu de l'illa i estan professionalitzades?*

—Jo crec que és molt important que a Palma hi hagi una televisió en català. Ara, que en el futur pugui haver-n'hi més d'una... serà difícil.

—Fa quatre anys i mig el vaig entrevistar. Comentàrem que a Balears hi ha moltes capçaleres diàries. Han passat els anys i no solament no s'han reduït, sinó que s'han incrementat— *què està passant?*

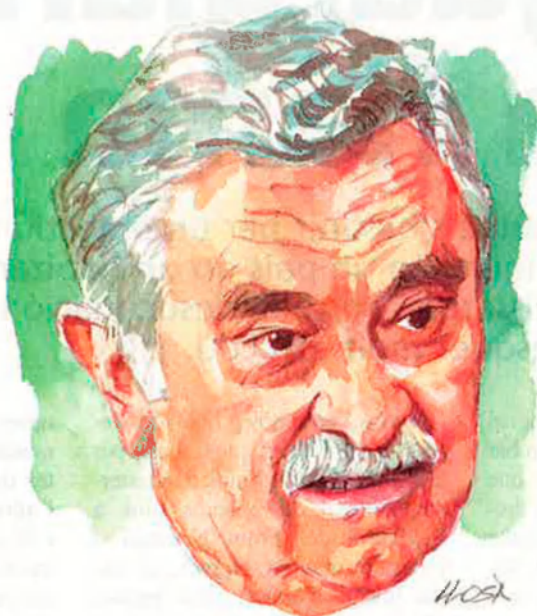
—Què hi ha molta gent disposada a perdre molts milions. Què hi farem...

—Sembla que hi ha gent així arreu de l'estat.

—I tant. Fa uns anys vaig poder veure un estudi comparatiu entre capçaleres diàries de Gran Bretanya i Espanya. Allà hi ha una sèrie de diaris que superen el milió d'exemplars —*Mirror, The Sun, el Telegraph...*—, en total tenien 98 capçaleres, sense diaris esportius, i un índex de lectura del 63%. A Espanya tenim quatre diaris esportius, un índex de lectura de l'11% —el més baix d'Europa després de Grècia i Portugal—, teníem 125 capçaleres diàries i el diari que venia més superava per poc els 300.000 exemplars cada dia. Què vol dir això? Què hi ha moltes ganes de tirar doblers. O bé que els senyors que tenen molts doblers tenen moltes ganes de controlar un diari per tenir poder per fer anar bé altres negocis.

Crec que el meu èxit és, precisament, que jo no tenc cap altre negoci que no siguin els mitjans de comunicació. I me n'han ofert de tot tipus però mai no n'he volgut saber res. Aquesta crec que ha estat sempre la meva força.

—*El Diari de Balears coincideix amb uns esdeveniments polítics que han sacsejat la vida institucional a Balears: la forçada dimissió de Cristòfol Soler, la*

—*Què sent quan diuen que vostè és un dels grans poders fàctics de Mallorca que fa i desfà polítics?*

—*Idò, dic que per ventura és ver... però jo no ho trob enlloc, com ho demostra el cas del 'Diari de Balears'. Quin poder fàctic som jo que no aconseguisc que no em donin cap ajuda?*

que hi ha a fer... I jo no dubt de la bona voluntat del president del Govern Balear, o de la presidenta del Consell Insular, o del batlle de Palma. Vull dir que hi ha persones que són vàlides, però després hi ha una quantitat de gent que els envolta!

—*Com valora els tres presidents que hem tengut?*

—Cañellas va tenir la gran virtut de saber arribar al poble. El seu gran defecte, però, va ser el de tots els polítics que estan massa temps en el poder: que s'arriben a creure déus. No és l'únic cas, també hi ha Ramon Aguiló [*ex-batlle socialista de Palma*], Felipe González... crec que no és bo que estiguin en el poder més de vuit anys. Pel que fa a Cañellas, no em ficaré en assumptes d'honoradesa, perquè jo som el primer sorprès. Pel que fa a Cristòfol Soler, la veritat és que no tenguérem temps de conèixer-lo, però va cometre un greu error: dimitir. Un polític de raça no ha de dimitir mai. Que hagués aguantat. I Jaume Matas és l'esperança de tornar a la normalitat. El que no ens podem permetre de cap manera és tornar a fer numerets.

substitució per Jaume Matas, els escàndols relacionats amb Gabriel Cañellas...

—És una imatge deplorable, la que oferim. Potser tot això n'és un reflex... Li'n posaré un exemple. Ara diuen que el Govern Balear vol destinar uns mil milions de pessetes a millorar la imatge turística. Com ho faran...? Que posin més inspectors turístics que assegurin un millor servei, que les habitacions i els hotels estiguin ben endreçats, que el servei sigui professional... així milloraria la imatge i no amb campanyes. Fa anys jo tenia un col·laborador, que era don Gabriel Alomar, que sempre em deia: "Don Pere, i ens volen fer aquí una cambra de diputats d'aquí, i un govern d'aquí... i si no trobam vint persones que servesquin per fer de regidors [*a Palma*] com trobarem cinquanta o cent que ens governin?" Doncs sí que les hem trobades, però així ens governen. Però tampoc vull ser massa pessimista. No és que no hi hagi res a fer, perquè sí

